

บุษลินลำนำ

เรื่อง (๑๕๗) พืดเตี้ยอ

เมฆไม้

บุหลันลำนำ

สำนักพิมพ์บุหลันลำนำ
พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง มิถุนายน ๒๕๖๘
จำนวนหน้า ๑๖๘ หน้า

เรื่อง(ใหญ่)นิดเดียว

เรื่องและภาพ : พิชญ์สินี โภคาเจริญวัจนะ (เมฆไม้)

วรรณกรรมเยาวชนแนวทดลอง สำหรับเด็ก ๑๔ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๗

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๕๑ วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ที่ปรึกษา : อ. อัจฉรา ประดิษฐ์

ขอขอบคุณ อ. ดร. พิชญ์สินี นิลรุ่งรัตนนา

ผศ. รพินทร (ณ ถกลาง) คงสมบูรณ์

อ. ดร. ธันยา พิทยาพิทักษ์

ผศ. อนุสรณ์ ดีไหว่

ช่องทางติดต่อ

เบอร์โทรศัพท์ : ๐๙๒-๔๖๓-๖๖๕๙

อีเมล : nymphoka@gmail.com

เรื่อง (เรื่อง) ผิดเดี๋ย

เมฆไม้

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2567

ต้นฉบับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2567

บุพสันตานา

สา-ระ-บัน

• คลี น ใ้ น้ า •

เสาเอกพังทลาย ๑0
หนทางสู่ความร่ำรวย 6๐
ปิดปาก (ไม้) เจียบ 70

• ค ลี น ช้ ด •

ความตายก็ไม่แน่นอนะ 8๒
ยัง... ๘8
เสียงของบ้าน ๑02
นอนหลับฝันดี 11๖

• คลี น ส ง บ •

จาก เมฆ ๗3๒
ตั้งใจรัก ๑3๘
ถึงเธอ และฉัน ๑4๖

แฉ่บปานประตุ
เข้าสู่วงกต
สีบมรดก
รันทตดวงใจ
แต่มีต่องลัว
หมองมัวเพียงไร
มุ่งทางทิศใด
ตามไม่ห่างกาย
จะพบความทุกข์
หรือสุขมากมาย
ล้วนแล้วมลาย
เป็นเพียง...เศษส่วน

คลื่นใต้น้ำ

หนึ่ง

เสาเอกพังทลาย

ฉบับ
สำหรับเด็กนิพนธ์
การศึกษาศึกษา 2567

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2567

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2567

(เสียงปิดประตูดังกังวาน)

อากงตายแล้ว
ป้าเสียแล้ว
คุณเตี้ยไม่อยู่แล้ว

เหตุการณ์ไม่คาดคิด
เกิดอย่างกะทันหัน
เช้าวันหนึ่งของต้นเดือนสิบสอง
ปีที่ทั่วโลกเริ่มห่างกันเป็นปกติ เพราะโรคระบาดครั้งใหญ่
ครอบครัวเราสูญเสีย “เสาหลัก” ของบ้าน

อากงไม่ตื่นมาดูทีวีตอนเช้า ต้มน้ำ ชงโกโก้ อีกต่อไปแล้ว

ทำไมเป็นแบบนี้ฟลยกพด
แล้วบ้านจะเป็นยังงี้ๆไรว
เรื่อ ง จ ริ ง เ ท ร อ
งวสาเดกทำไมอากงตาย
พทุกดเ้าสเกิดอะไรขึ้น
วสาดแล้วต่อไปจะอยู่ยัง
งิดยพดเ้าต้องทำอะไร
ต่อหดีมีรเงินละะะรสัมมี
ใครรู้เรื่องรียังดดม่่าเ้า
มาฉิบหายแน่ละ

สารพัดเสียงในหัวดังขึ้นไม่หยุด

อากาศเย็นจนต้องสวมเสื้อกันหนาว แต่เหมือนจะไม่ช่วยอะไร

ไม่มีน้ำตาดั่งทำนบแตกอย่างที่เคยดูละคร

ไม่มีอาการหน้ามืดเพราะตกใจ

ไม่มีความรู้สึกอยากเข้าไปหา

ไม่มีอ้อมกอด

ไม่มีคำพูดปลอบ

ไม่มีอะไรเลย

คนแปลกหน้ามาเต็มบ้าน แม่บอกให้ไปจุดธูป

“บอกอางนะ”

บอกทำไม ควันรูปพูดไม่ได้เสียหน่อย

จะพูดกับกง ก็เดินขึ้นไปคุยข้างบนสิ

กงจะได้รู้ว่ามีคนมาบ้าน

เห็นควันแต่ไม่ได้กลืนอะไรเลย

ไม่เห็นเหมือนที่เขาบอกกันว่าบางคนจะได้กลืนคนตาย

ว่างเปล่า

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2567

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2567

น้ำเริ่มปริ่มอยู่ที่ขอบ
จวนเจียนจะทะลักอยู่รอมร่อ
ปลายนิ้วประกบเข้าหากันไม่ได้
เหมือนตัวต่อไม่ถูกที่
คอแห้งผากจนเปล่งเสียงแทบไม่ออก
ริมฝีปากสันดูจอยู่ที่หนาวเย็น

กงตายจริงหรือวะ

เดี๋ยวก็ตื่นมั้ง เราได้เห็นสิ่งที่ไม่เคยเห็น
น้ำตาของคนเศร้า เสียงพูดคุยหัวเราะจากเครือญาติ
เรา ไม่ เข้า ใจ

อากงยังนอนอยู่บนห้อง

เดี๋ยวเดินลงมาแหละ แล้วก็เสียงดังใส่นิดหน่อยให้ตกใจเล่น
“มาทำไมกันเยอะเยอะ ! ไม่ได้เป็นอะไรสักหน่อย ไป ๆ กลับกันไปได้ละ”

เดี๋ยวกงจะเดินลงมา

เรา.....มันใจ

เดี๋ยวกงก็ลงมาเองแหละ

ไม่เคยรอฟังเสียงเดินลงบันไดดัง ตึงตึง เเท่าวันนี้มาก่อนเลยนะ

ทำไมยังไม่ลงมาอีกล่ะกง

จะสิบโมงแล้วนะ กงไม่หิวเหรอ เดี่ยวหนูทำกับข้าวให้นะ

หุงข้าวให้ด้วย รอเซ็ดโต๊ะแล้ว

แค่ขึ้นไปบนห้องปลุกอากงเอง ง่ายจะตาย

แต่เราเดินขึ้นบันไดไม่ได้

ทุกครั้งที่ก้าว เเท่าแข็งทื่อ

เหมือนพยายามยกขาที่โซ่ตรวนรั้งไว้

เราจับไม่ได้ที่จะเห็นอากงนอนนิ่งบนเตียง

ใครไม่รู้จับอากงพลิกตัวไปมาเปลี่ยนเสื้อผ้า

สวมรองเท้าว โดยที่อากงไม่ลุกขึ้นมาโวยวาย

กงไม่ชอบให้ใครมาจัดแจงอะไรให้ ทำเองเสมอมา

แม้ว่าหลายคนจะมองว่าสังขารแทบไม่ไหวแล้ว

ในที่สุด อากงก็ลงมา !

แต่ไม่ได้เดินลงมาอย่างที่หวัง
ผู้ชายหลายคนพาอากงที่นอนใน“กล่องสี่ขาวขลิบทอง”
ลงมาวางไว้ข้างล่างที่หน้าบ้าน

เราโกรธที่งไม่เดินลงมาเองต้องให้คนอื่นวุ่นวายพาลลงมา
ปีนขึ้นชั้นนี้แล้วสัก ๓ ชั่วโมง
“ดูหน้าอากงเป็นครั้งสุดท้ายนะ”

เราไม่มองหน้าอากง

ชั้นน้ำใบเล็กนิดเดียวแต่มีอกกลับสั้นจนน้ำแทบกระฉอกออกมาหมด
น้ำตาปริ่มขอบอีกครึ่งแต่คราวนี้เริ่มไหลรินลงมาเป็นสาย

อากงจะไม่ตื่น . . . จริง ๆ เหนื่อย

ฝากกล่องเคลื่อนปิดเชื่องช้าและรวดเร็วในคราวเดียวกัน
เราไม่มีโอกาสเห็นหน้าอากงอีกต่อไปแล้ว

ออกจากบ้านคราวนี้ อากงจะไม่ขับรถกลับบ้านอีกแล้วใช่ไหม

ไม่ละ

ไม่กลับมาแล้ว

เพราะ

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2567

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2567

อากงตายแล้ว

สอง

ต้นฉบับ

วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์

ปีการศึกษา 2567

ต้นฉบับ

วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์

ปีการศึกษา 2567

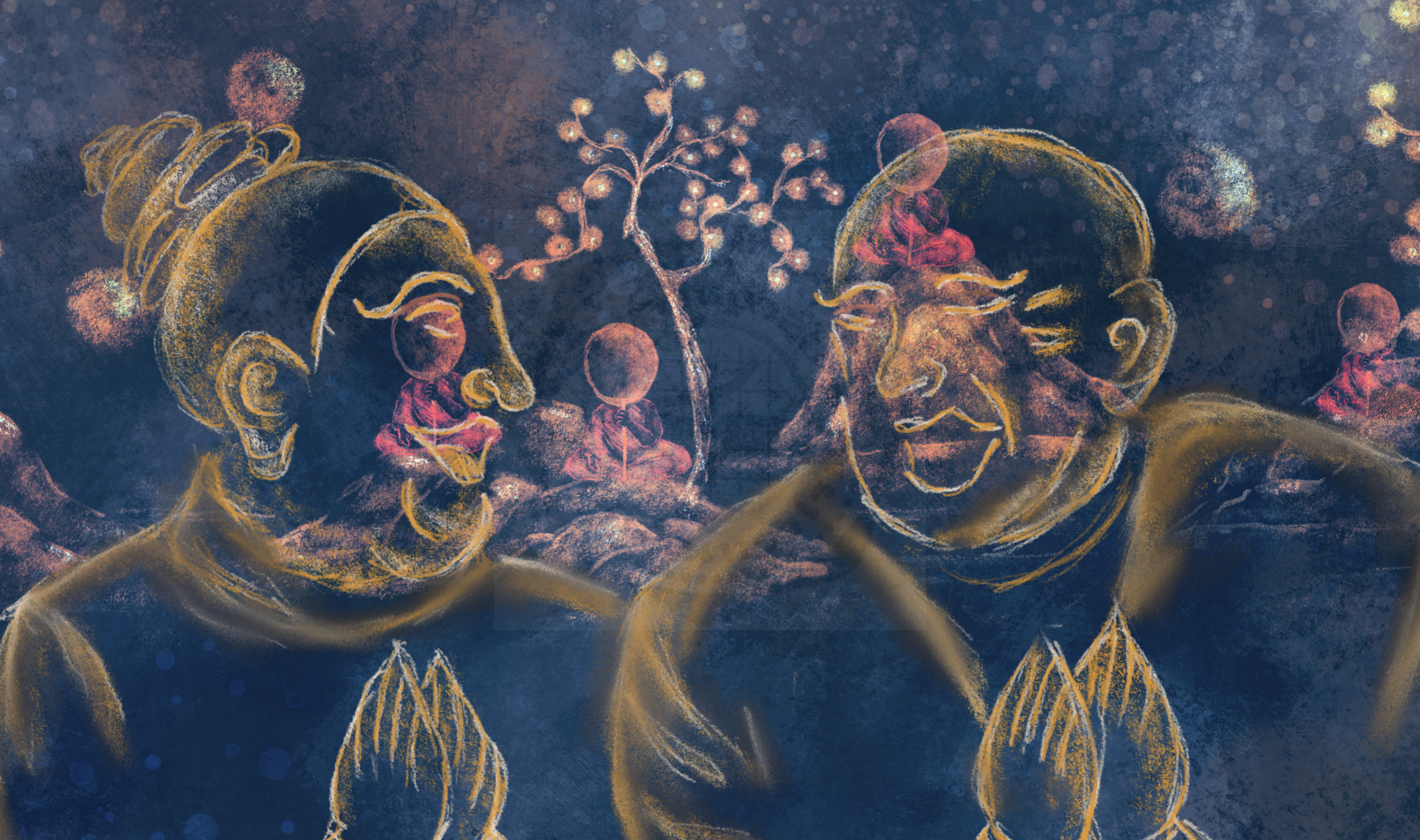

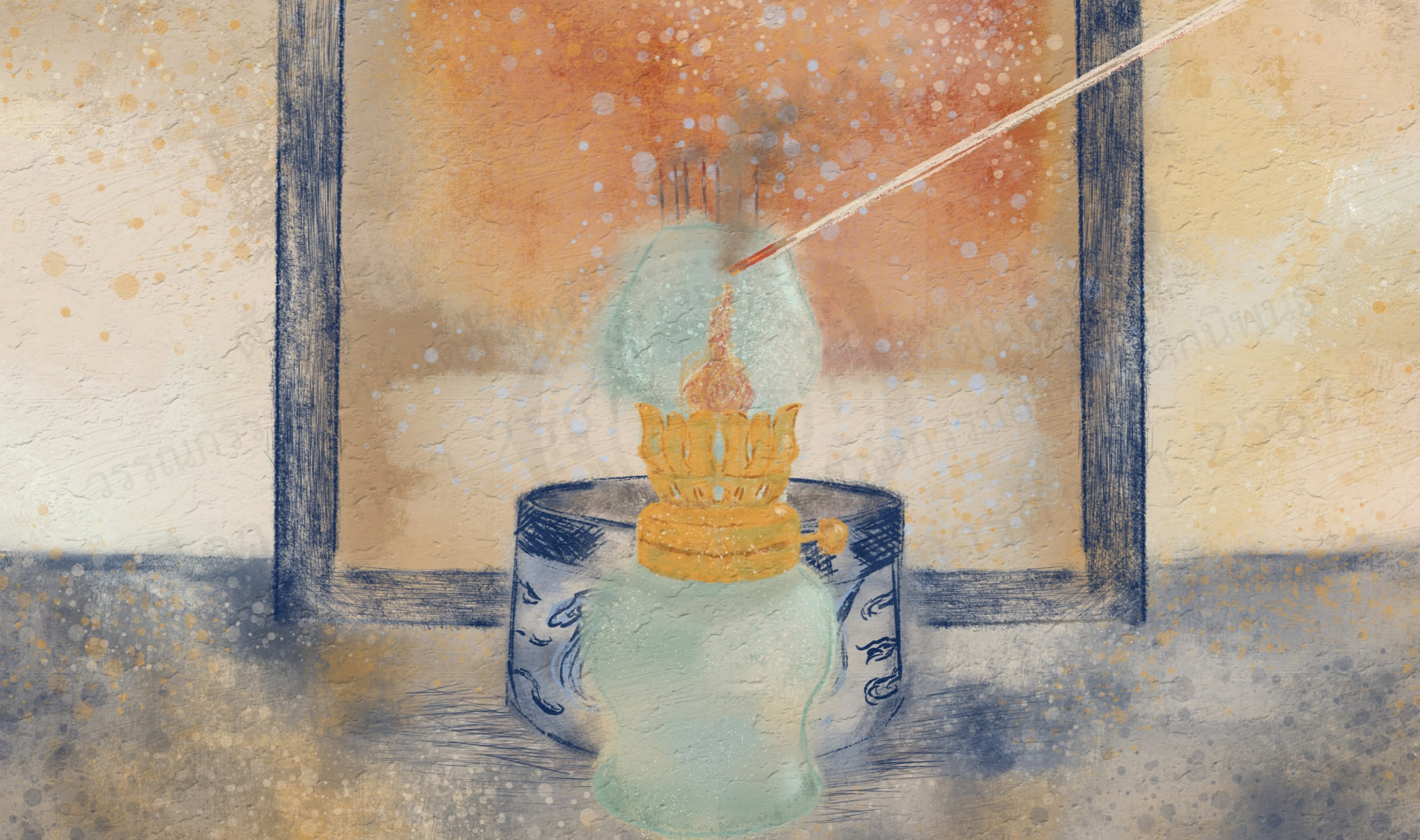

เหตุการณ์ใหญ่หลังมีคนเสียชีวิตคืออะไร

หนทางสู่ความร่ำรวย

สาม

แป้ง

ม

ร

ด

ก

๖๓

แบ่งสันปันส่วน เงินทองทรัพย์สิน
ลูกหลานจะนิยมชมชอบด้วยว่าง่าย
มีต้องบาดหมางชุนใจจนตาย
มีเอ๋ยไว้นี้แหละหนา จะฉิบหาย
เหตุไหนต้องพึ่งพาอาศัยทนายความคนใด
เอาตามแต่ใจของลูกเมีย
หลานรอรับ และเจียบเสียด
อย่าลืมเอ๋ยว่า ขอขอบคุณ

เป็นน้องคนเล็กมีข้อดีอะไร
แม่ซื้อเครื่องสำอางให้บ้าง
เจ้ตามใจ
ไม่ต้องช่วยที่บ้านขายของ
ไม่ต้องทำงานบ้าน
มีคนขับรถไปส่งที่มหาวิทยาลัย
ข้อเสียของการเป็นน้องคนเล็ก. . .

ต้นฉบับ

ได้อั่งเปาน้อยกว่าเจ้
(เงินของกงเซ่นกัน)

เกิดเป็นน้องคนเล็กแล้วจำเป็นต้องได้เงินอั้งเปาน้อยกว่าคนอื่นหรือ
ใครอยากเป็นน้อง เลือกเกิดได้ก็อยากเกิดเป็นพี่คนโตทั้ง
นั้นแหละ ถ้าจะได้เงินเยอะกว่า
ทำไมคนอื่นยังให้เท่ากันได้เลย หนูไม่ได้อยากได้ส่วนต่างที่
เจ้าแบ่งให้
ทำไมเรื่องนี้ย่าไม่ฟังอากงบ้างละ ขนาดอากงเป็นคนจีนยังไม่ทำแบบนี้กับหนู
เลย
ย่ารักหนูน้อยกว่าเจ้าหรือ หรือเพราะหนู พูดเรื่องมา ย่าเลยลงโทษหนูแบบนี้

ในเมื่อเป็นเด็กดีแล้วไม่ได้เท่าที่อยากได้. . .

กงเคยบอกไว้ “โทษหาย่าเขาบ่อย ๆ เดี่ยวเขาก็ให้เงินเอง”

ได้เลยกง หนูจะเชื่อฟังกงเป็นอย่างดีเลยเรื่องนี้

๑๒

ปิดปาก (ไม่) เจียบ

ตระกูลไทยเชื้อสายจีนมักมีสมาชิกจำนวนมากแตกหน่อ จากบรรพบุรุษผู้หอบเสื่อผืนหมอนใบจึงเป็นเรื่องปกติของลูกหลาน ที่จะเรียกเครือญาติหลายคนด้วยศักดิ์เดียวกัน เพราะตำแหน่งทับซ้อน ต้องอาศัยพ่วงชื่อตามมาด้วยจึงจะเข้าใจว่ากำลังพูดถึงใคร หรือบางบ้านอาจจะใช้ทั้งคำไทย คำจีนผสมกันไปเพื่อป้องกันความเข้าใจผิด มีไม่น้อยที่ความสัมพันธ์อันยุ่งเหยิงยิ่งกว่าเสาไฟฟ้าประเทศไทย ความสัมพันธ์บางสายไม่ต้องการให้รับรู้ เลือกตัดไฟฟ้าสายนั้นทิ้งรอวันทำลายเสีย ผู้ใหญ่อยากฝังกลบดินให้มิด เลือกจะนำสายไฟเส้นอื่นมาปิดให้สาวหาต้นตอสายใยนั้นไม่เจอ เหมือนจะกลบมิดแต่ความจริงกลับเปิดเผยลอยตระหง่าน

ความซับซ้อนผู้เป็นใหญ่ ช่างเข้าใจยาก

ไม่อยากให้หลาน ๆ ขุดคุ้ยจนรู้เรื่อง แต่ไม่เคยกลบร่องรอยในอดีต
ทิ้งเส้นทางเก่าให้เด็กอนุบาลเดินตามจนเจอตันตอ

...

ย่า

กระโปรงตัวนี้ใครซื้อให้คะ

พี่สาว

อาทงคะ

น้องสาว

มาซื้อให้คะ

พี่สาว ตัวร้อนวูบวาบ มือขึ้นเหงื่อขึ้นมาทันทีทั้งที่อากาศเย็นสบาย ดวงตากลอกเล็กน้อย นึกโมโหน้องสาวตัวกะเปี้ยกของมันที่ไม่เคยรู้เรื่องอะไรเลยเพราะไม่มีผู้ใหญ่คนไหนเดินมาบอกมัน

ย่า

จริงเธอคะ

พี่สาว

ไอ้เด็กไม่รู้เรื่อง พูดความจริงทำบ้าอะไรตอนนี้ เดี่ยวก็มีปัญหาทรอก

ไม่รู้หรือไงว่าห้ามพูดเรื่องอามาต่อหน้าย่า

(คิดในใจ)

พี่สาวยิ้ม พยักหน้าหงิกหงัก น้องสาวยิ้ม

ย่ายิ้ม

...

ย่า

ทำไมถึงสอนให้หลานโกหก

แม่

หนูไม่ได้สอนให้ลูกโกหกนะคะ ถ้าหลานพูดตรง ๆ ว่ามาเป็นคนซื้อให้

แม่จะโอเคใจไหมคะ

ย่า

ทำไมถึงให้หลานโกหก รู้ไหมต่อไปถ้าทะเลาะกับที่บ้าน หลานอาจจะหนีออกจากบ้านไป

อยู่กับเขาก็ได้ ความจริงแล้วแม่ไม่ยากให้หลานรู้จักเขาเลย

แม่

แม่ไม่ลองคุยกับป้าดูละคะ

ย่า

แล้วแม่จะห้ามป้าเขาได้ที่ไหนละ หนูก็ไม่น่าให้เขารู้จักหลานเลย

หลานถึงต้องมาโกหกแบบนี้ บาบเปเล่า ๆ

คืนวันศุกร์ เสาร์ อาทงไปนอนบ้านอามา กลับบ้านเย็นวันอาทิตย์

ทุกคนที่บ้านรับรู้ แต่ย่าไม่รู้

ย่า

วันนี้อาทงไปไหนคะ

พี่สาว
อากงไปส่งของค่ะ
น้องสาว
กงไปอนบ้านมาค่ะ
ย่า
อากงไปส่งของเทรอ สองทุ่มแล้วนะ

พี่สาว
ค่ะ เดี่ยวก็กลับ
...
“อันนี้ใครซื้อให้คะ”
“อากงค่ะ” อามา
“ใครให้กระโปรงตัวนี้มาคะ”
“อามาค่ะ”
“อันนี้ล่ะ อันนั้นล่ะ”
“อา...”

หลังอากงตาย

ย่า
คนโต หนูมีเบอร์อามาใหม่ลูก
พี่สาว

มีค่ะ
ย่า
โทรหาอามาให้ย่าหน่อยลูก

ย่ากับมาคุยโทรศัพท์ด้วยกันนานสองนาน พี่สาวนั่งนิ่งอยู่ที่โต๊ะ

พี่สาว
อะไรคะ
(คิดในใจ)

ย่า

ย่าไปคุยกับอามามาว่า ชอบคุณที่เขาดูแลอากงมาตลอดนี้แหละ
ไม่มีอะไร ยังไงเราก็ครอบครัวเดียวกัน ไร้นัดกินข้าวกันได้ นี่ก็บอกเขาไปว่า
เดี๋ยวให้เงินไปดูแลตัวเอง หนูว่าดีไหมไม่มีใครใจดีเท่านี้อีกแล้วเนอะ”

ย่ายิ้ม
พี่สาว
“ค่ะ”

A scenic view of a river with a bridge and buildings, overlaid with a large, stylized water splash graphic. The splash is a vibrant blue and white, with a scalloped edge, framing the central scene. The background shows a wide river with a bridge in the distance and buildings along the shore. The sky is a clear, bright blue.

คลื่นซัด

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2567

ความตายนำความเศร้า ความสูญเสีย
ความเศร้า ความสูญเสียนำความเปลี่ยนแปลง
ความเปลี่ยนแปลงนำวิถีชีวิต
หนึ่งชีวิตที่จบ ทำหลายคนเปลี่ยนแปลง

五

ห้า

ความตายก็ไม่แย่นะ

หลังการสูญเสีย รอยร้าวความสัมพันธ์ประสานกลับมา

เหมือนไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

พี่น้องกลับมาคืนดีปรองดอง

ผู้ใหญ่พูดคุยฉันมิตร

ความว่างเปล่าในใจได้รับการซ่อมแซมเติมเต็มสิ่งที่ขาดหาย

คนในครอบครัวมีมืออาหารร่วมกันบ่อยครั้งกว่าที่ผ่านมา
บทสนทนาที่พูดคุยเพิ่มความใกล้ชิดสนิทสนม

ทั้งหมดนี้จะไม่เกิดขึ้นเลยถ้าหากไม่ตาย
ขอบคุณที่ทำให้ความสัมพันธ์ของคนในครอบครัวกลับมาสมานถึงรากลึก
ขอบคุณที่ทั้งสิ่งดี ๆ ให้รำลึกถึงเสมอ

ชะที่ไหนด...

หก

ยัง . . .

ต้นฉบับ
โครงการสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2567

ต้นฉบับ

“อยู่ไปทำไม”

คณะกรรมการระดับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2567

“ถ้าร่วงลงไปคือจบเลยนะ
กล้า ๆ หน่อยอย่าชี้ขาด”

เรากลัว ความเหงา

เราเดินข้ามคลอง
แล้วมีคำถาม

“เจ็บมากรีเปลา”
“จริง ๆ แล้วมันยาก หรือง่าย”

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2567

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2567

(ของแข็งกระทบน้ำเสียงดัง)

ข้าวของลอยละล่องไปตามสายน้ำ
คลื่นเกลียวธาราเข้าโอบรัดทั่วกาย
ให้ดำดิ่งจมลงอย่างเดี่ยวดาย
ก่อนแสงจะดับสู่ความตาย
พลันฉุกคิดขึ้นได้

“จะรีบตายไปทำไม”

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2567

ยังไม่ได้ใช้ชีวิตแบบที่อยากใช้เลย
ยังไปไหนไม่ได้ต้องทำงานก่อน
ยังไม่ได้ไปเที่ยวต่างประเทศ
ยังไม่ได้เจอเพื่อนตามสัญญา
ยังเหลือหนังอีกหลายเรื่องให้ดู
ยังไม่ได้เลี้ยงแมวให้ดีที่สุดเลย
ยัง....

ยังไม่ได้ทำอะไรอีกตั้งหลายอย่าง

เสียง

เสียงของบ้าน

“นี่เธอ... มีเรื่องจะเล่าให้ฟัง”
“อะไรนะ”
“ชอบฟังเรื่องผีไหม”
“ไม่เอา ไม่อยากฟัง กลัวผี”
“ไม่น่ากลัวหรอก ฟังหน่อย”
“อยากเล่า”
“งั้นขอใส่ที่อุดหูก่อนได้ไหม”
“ได้”
“เรื่องราวทั้งหมดเริ่มต้นที่บ้าน...”

เวลายามเย็น ในฤดูหนาวจากประกาศของกรมอุตุนิยมวิทยา แต่อากาศยังร้อนอบอ้าวตามภูมิศาสตร์ประเทศไทย ท้องฟ้ามัวหมองด้วยเมฆก้อนใหญ่ดำทึบมีนปกคลุม ลมพัดรุนแรงเป็นระลอก คือ สัญญาณว่าฝนกำลังจะตก

เด็กหญิงในชุดนักเรียนผอมยาวถักสองเปียริบเดินจ้ำจอยเท้าเรีวรี แม้จะยังไม่มิดค่า แต่บริเวณที่อยู่ก็ปราศจากคน เธอไม่เคยกลัวการเดินทางเข้าบ้าน เพราะมีไฟทางให้เห็นเสมอ และเป็นพื้นที่ที่คุ้นเคย

แต่วันนี้แปลก...

อาจเพราะประสาทสัมผัสของเธอตื่นตัวมากกว่าปกติ สาเหตุมาจากเสียงที่ดังก้องอยู่ในหูสองข้างพาลให้หัวใจสับสนดิ้นเลือดเร็วขึ้น จากความหวาดผวา ขนลุกชันตัวเย็นวาบ

“...แล้วตกตึก ก็มีเสียงตึงตังดังรอบบ้าน...”

รายการวิทยุชื่อดัง เกี่ยวกับสิ่งลึกลับ ทาค่าอธิบายไม่ได้ หรือพูดให้สั้นเข้าใจง่าย เรื่อง ผี

เธอเป็นคนกลัวผีแต่ชอบอ่านชอบฟังเรื่องผีเช่นกัน ไม่รู้คิดพิเรนทร์อะไร ถึงตัดสินใจเปิดฟังในเวลานี้ ยิ่งเรื่องที่เล่าอยู่บรรยายอากาศชวนให้คิดถึงอาณาบริเวณบ้านตัวเองไม่หยุดมือสองข้างกอดอกเข้าหากัน แล้วความกลัวมาถึงขีดสุด เมื่อผู้เล่าเลียนเสียงผีให้ฟัง มือสองข้างตึงหูฟังออกอย่างทนมไม่ไหว

“พอ ๆ ไหวแล้วจ้ะ !”

จากการขอยเท้ากลายเป็นวิ่งสับขาอย่างรวดเร็วประหนึ่งนักวิ่งลมกรด เมื่อเห็นประตูรั้วสีน้ำเงินอยู่ไม่ไกล ริมฝีปากจึงคลีออกและผ่นผีเท้าลง แต่ยังไม่ทันทำให้สงบ เด็กหญิงกรี๊ดร้องเพราะตกใจเสียงพสุธาที่ปนาทเหนือหัว

บ้านสีขาวหลังเล็กเหมาะสำหรับการอาศัยเพียงลำพังหรือครอบครัวที่จำนวนสมาชิกไม่มาก มีพื้นที่สวนเล็กน้อยด้านหน้าพอแก่การปลูกต้นไม้ สร้างความร่มรื่นอย่างเป็นสัดส่วน

บ้านปิดเงียบบออย่างที่ควรจะเป็น ไม่มีเสียงโหยทวน หรือเห็นใคร ที่ไม่สมควรอยู่ที่นี้ ไม่มีอะไรทั้งนั้น ทุกอย่างปกติ

เด็กหญิงเปิดประตูรั้วบ้าน เข้าสู่อาณาเขตของตัวเอง ปลดสายสะพายกระเป๋าทางด้านหนึ่งเหวี่ยงมาข้างหน้า แล้วเปิดช็บช่องด้านหน้าของกระเป๋า เดินไปก้มหน้าไป ความสนใจมุ่งไปที่การหากุญแจบ้าน

แต่แล้วร่างกายกลับแข็งทื่อเมื่อสัมผัสถึงแรงกดบนหลังเท้า ตามด้วยการเสียดสีของบางสิ่งที่นุ่มนวลบริเวณข้อเท้าของเธอ

เด็กหญิงเปล่งเสียงร้องด้วยความตกใจสุดขีด กระโดดโถงเหวี่ยงไปมาผสมกับความกลัวก่อนหน้า ทำให้สติหลุดอย่างง่ายดาย จนวนเจียนจะร้องไห้อยู่รอมร่อ

“แอ้ว !” เสียงเล็กแหลมดังขึ้นขณะที่เด็กหญิงยังตกใจ

“แอ้ว...” เสียงเดิมดังขึ้นอีกครั้ง เด็กหญิงหันรีหันขวางหาต้นตอที่ได้ยินจากโสตประสาท และสัมผัสของเส้นขนนุ่มที่ข้อเท้าก็เกิดขึ้นอีกครั้ง จึงก้มลงมอง ถึงเห็นว่าเป็นสัตว์หน้าขนสีชาสีดำ

“หนู ! ทำไมหนูมาแบบนี้ละ ตกใจหมด” เปียกปุน แมวไทยที่เธอเลี้ยงไว้ทำเพียงส่งเสียงร้องตามภาษาของมันแล้วเริ่มเอาหัวมาถูไถรองเท้าของเจ้านายเป็นการออดอ้อน ดวงตาแวววาวสีเหลืองกลมโต ทำให้เด็กหญิงเอ็นดูมันเสมอมา

“ว่าไงคะ เอาอะไร หนูหิวล่ะสิ” นิ้วมือทั้งห้าลูบหัวสัตว์เลี้ยงตัวน้อย

“แอ้ว !” เปียกปุนตอบกลับอย่างรู้ภาษา

“รอก่อนนะ ขอเปิดบ้านก่อน”

แมวตัวน้อยแปลงร่างจากสัตว์เลี้ยงขนฟูน่ารักเป็นสัตว์ร้ายแยกเขี้ยวในบัดดล พร้อมแหกปากไม่หยุด มันใช้หัวเล็ก ๆ ของตัวเองวิ่งชนขาเจ้านายอย่างไม่อ้อมแรง

“เดี๋ยวก่อน ๆ บอกแล้วขอเปิดบ้านก่อน อย่าดื้อได้ไหม” เปียกปุนยังชนเด็กหญิงต่อไปเป็นคำตอบ กว่าจะไขกุญแจเปิดบ้านจึงใช้เวลานานเกินความจำเป็น

“หยุดเลย ถ้าดื้อมากไม่ต้องกินข้าว”

“แอ้ว !”

“หนูก็รู้ไม่มีใครให้ข้าวหนูนอกจากพี่กับเฮียนะ ทำตัวดี ๆ”

แมวไทยนั่งนิ่งอย่างรู้งาน ไม่เปล่งเสียงใด ๆ จนกว่าเจ้านายคนเล็กจะกลับมา

เด็กหญิงเข้าบ้านวางกระเป๋าเปิดไฟมอบความสว่างให้ที่อยู่อาศัย จึงเดินออกมาท้าวให้เพื่อนต่างสายพันธุ์ตามสัญญา แมวน้อยได้อาหารที่หวังตั้งหน้าตั้งตากินไม่สนใจโลก หัวแทบจะหายไปกับจานข้าว เด็กหญิงลูบไปตามลำตัวนุ่มนวลอย่างเพลินมือจบบทท้ายที่เกาคางให้ เมื่อสัมผัสโดนจุดอ่อนแมวน้อยหลับพริ้ม ครางออกมาเบา ๆ

“สบายจริง ๆ เลยนะเรา จะมีใครสบายเท่าหนูอีกไหมคะ”

หลังจากนั้นสองเพื่อนต่างเผ่าพันธุ์ วิ่งเล่นกันหน้าบ้านจนฟ้ามีดตี

“พี่เข้าบ้านแล้ว หนูนอนนี่นะ ไม่ต้องไปไหน” เด็กหญิงพูดกับเปียกปูน หลังวิ่งเล่นหน้าบ้านกันจนเหนื่อยหอบ

“แอ้ว...” แมวน้อยขานรับ แล้วขดตัวนอนบนพรมเช็ดเท้า เด็กหญิงปิดประตูบ้านลงกลอนจากด้านใน ปิดไฟหน้าบ้าน และเดินขึ้นบันไดสู่ห้องส่วนตัว

เด็กหญิงอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าสวมชุดนอน แล้วเริ่มสะสางงานที่ทำค้างไว้ เปิดรายการวิทยุคลิบเดิมเมื่อหัวค่ำ แต่เพราะสติไม่อยู่กับเนื้อกับตัวก่อนหน้า จึงตัดสินใจรอกกลับไปฟังตั้งแต่ต้น

เสียงผู้ดำเนินรายการชายคุ้นหู กำลังเกริ่นนำเรื่องที่จะฟังต่อจากนี้ มือข้างถนัดขยับร่างภาพบนกระดาษ ผู้เล่าแนะนำตัว ถามไถ่ผู้ดำเนินรายการอย่างคนสนิทสนม

“คะ...เจ้าของบ้านคือคุณไม้ คุณไม้ตั้งใจซื้อบ้านหลังนี้มาปรับปรุงเป็นเรือนหอ อยู่กับคุณกริชคุณไม้เป็นภรรยาพิถีพิถันเน้อ ส่วนคุณกริชเป็นหมอ ดั้งนั้นคุณไม้จะอยู่บ้านเป็นหลักมากดจ๋อ ที่เลือกบ้านหลังนี้เพราะอยู่ใกล้ที่ทำงานของทั้งคู่ ประกอบกับคุณไม้ชอบดีไซน์ บ้านหลังนี้เป็นสไตล์มินิมอล สีขาวทั้งหลัง สองชั้น มีระเบียงด้านข้าง ส่วนที่เป็นโรงจอดรถคุณไม้ตั้งใจกันห้องเป็นสตูดิโอของตัวเองตอนซื้อบ้านหลังนี้มาก็ได้ราคาตามปกติไม่ได้ถูกเกินไปจนผิผิดสังเกต พอเข้าไปอยู่ก็ชอบมาก คุณไม้กับคุณกริชตัดสินใจไม่ปรับปรุงอะไรที่ชั้นบนเลย มีแค่เปลี่ยนเฟอร์นิเจอร์ตามแบบที่ตัวเองชอบ

หลังอยู่มาได้เกือบหนึ่งเดือน คุณไม้ติดต่อช่างต่อเติมเข้ามาตีราคา วัตถุประสงค์ที่จะกันห้องทำสตูดิโอ ช่วงนั้นบ้านจะมีคนเข้าออกตลอดเวลา แล้วคุณไม้ก็จะได้ยินเสียงดัง พวกเสียงทุบ เสียงเจาะอยู่เรื่อย ๆ จนชิน ตัวคุณไม้จะนั่งทำงานข้างบน แล้วเดินลงมาดูเป็นระยะ มีอยู่วันนึงคุณไม้ก็ได้ยินเสียงทุบ เสียงเคาะเหมือนเดิมแต่มันดังตั้งแต่เช้า เช้าที่ว่าคือประมาณเจ็ดแปดโมง ปกติแล้วคนงานจะมาประมาณเก้าโมง อะใจว่าเข้าขนาดนี้ช่างจะเข้ามาได้อย่างไร เพราะไม่ได้ให้กุญแจ แต่ก็คิดว่าคุณกริชเป็นคนเปิดประตูให้รีเปลา วันนั้นเป็นวันหยุดของคุณกริชพอดี พอลงไปไม่มีช่างเลยสักคน มีแต่คุณกริชตอนนั้นคุณไม้เลยคิดว่าตัวเองหูแว่ว คิดไปเอง

เหมือนคนได้ยินเสียงบ่อย ๆ ตลอดเวลา เพราะคุณไม้ถามคุณกริชว่า ได้ยินเสียงรีเปลา คุณกริชก็บอกรว่าไม่

ที่นี้อาคารดูเหมือนจะเริ่มหนักข้อขึ้น เพราะคุณไม้ได้ยินเสียงนี้ตอนกลางคืนด้วย หรือตอนบ้านเงียบ ๆ ก็จะได้ยินเสียงดังแว่วมา พอฟังดี ๆ เสียงที่ได้ยินไม่ใช่เสียงทุบ เสียงเคาะจากการก่อสร้าง แต่เป็นเสียงเหมือนตุ้มตุ้ม เสียงดังกิ่งกิ่งเดียวแต่ดังมาก เวลาได้ยินตอนกลางคืนคุณไม้จะสะดุ้งตื่น ตามด้วยเสียงของถล่ม ครืน ๆ เหมือนเวลาเราได้ยินในหนัง เสียงพวกนี้แหละที่ทำให้คุณไม้เริ่มทนไม่ไหว เพราะมันดังแบบนี้แทบทุกคืน วันเว้นวัน นานวันเสียงยิ่งดังขึ้น ดังขึ้น จนคุณไม้ไม่ได้นอน”

“แอ้ว!”

เสียงเล็กแหลมดังชัดจิ้งหะ ทำให้เด็กหญิงสะดุ้งสุดตัว หันไปมองที่ต้นเสียง จึงเห็นว่าแมวดำของเธอปีนขึ้นมาจากระเบียงหน้าบ้าน

“หนู ทำแบบนี้พี่ตกใจหมดเลย” เด็กหญิงเดินไปเปิดประตูระเบียงให้เปียกปูนอย่างกรายเข้ามา แมวดำกระโดดมานั่งบนโต๊ะ มองเจ้านายคนเล็ก แล้วล้มตัวนอนทับงานที่เด็กหญิงทำอยู่

“หนูลุกขึ้น” เปียกปูนส่งเสียงออกมาแต่ยังไม่ขยับเขยื้อน

“เปียกปูนลุกขึ้น พี่จะทำงาน” สองเพื่อนต่างสายพันธุ์เริ่มทะเลาะอีกครั้ง เสียงจากรายการยังดังต่อไป . . .

“ครั้งแรกที่ได้ยินจนตื่นคุณไม้คิดว่าโจรขึ้นบ้าน แต่ลงมาดูกลับไม่มีใคร ชาวของทุกอย่างวางอยู่ที่เดิม พอเล่าให้คุณกริชฟัง คุณกริชก็ไม่เชื่อ คือไม่ได้ว่าเพื่อเจ้ออะไรนะคะ แต่อยากให้คุณไม้ไปตรวจหูที่โรงพยาบาล เพราะกลัวเป็นผลจากการก่อสร้างคุณไม้เองก็เชื่อแบบนั้นจริง ๆ

ผลตรวจออกมาทุกอย่างปกติ แต่คุณไม้ยังได้ยินเสียงนั้นอยู่ นอกจากเสียงดังแล้วเริ่มมีเสียงคนทะเลาะกัน เหมือนเดิมเลยตอนแรกดังแว่ว ๆ ก่อน

เหมือนข้างบ้านทะเลาะกัน พักหลังเริ่มดังขึ้นจนเหมือนอยู่ชั้นล่าง เป็นเสียงคนทะเลาะกันแน่นอน เรื่องอะไรคุณไม้จับสาระของเรื่องไม่ได้แต่เถียงไปมาว่า . . .

“เพราะมีงั้นแหละ”

“มึงต่างหาก”

“เออกูผิดเอง”

“อะไรประมาณนี้ แล้วลูบจะจับด้วยเสียงกรีดร้อง เหมือนคนตกใจมาก ๆ ที่ผิดสังเกต คือพื้นที่ปรับปรุงอยู่ข้างบ้าน แต่เสียงที่ได้ยินดันอยู่ชั้นล่างส่วนของห้องนั่งเล่น

พอทุกอย่างมาเต็มที่ เสียงตึงตัง เสียงทะเลาะ คุณไม่นอนไม่ได้ อ่อนเพลียเริ่มจิตตก ส่วนคุณกริชกลับไม่เป็นอะไร คุณไม่เลยหนีไปนอนที่บริษัท ใช้ชีวิตอยู่เกือบอาทิตย์ ตอนค้างที่นั่นไม่มีปัญหาอะไรคุณไม่คิดว่าตัวเองหายแล้วละแต่กลับมานอนได้คืนเดียว เสียงก็มาเลย คืนนั้นคุณไม่ได้นอนทั้งคืน ระหว่างที่เสียงดังคุณไม่เปิดประตูลงมาดูว่ามันมาจากไหน เดินหาทุกซอกทุกมุมของบ้าน ทำแม้กระทั่งเอาหูแนบกำแพง

แต่มันไม่มีที่มาของเสียงเลย ไฟปิด ทุกอย่างนิ่งเหมือนเสียงดังอยู่ในหัว คุณไม่อย่างเดียวนะ แบบที่เราจะเป็นเวลาใส่หูฟัง คุณไม่เลยโทรศัพท์หาคุณกริช บอกว่าไม่ไหวแล้ว กลัวมาก ๆ คุณกริชรีบขับรถมารับ แล้วพาไปอยู่ที่โรงพยาบาล

ตอนเช้าคุณกริช เขาก็มานั่งคุยกัน คุณไม่บอกเลยว่าบ้านนั้นมีผีแน่ ตัวเขาปกติ เพราะอยู่ที่อื่นข้ามคืนก็ไม่มีปัญหาอะไร คุณกริชก็นิ่งไปก่อน แล้วก็ถามว่าจะเอาอย่างไรคุณไม่บอกว่าไม่ได้อยู่ที่นั่นแล้วแต่ก็ไม่มีที่อยู่อื่น เพราะคอนโดเก่าก็ยกเลิกสัญญาไปแล้ว อีกอย่างเงินเก็บก้อนใหญ่เอาไปทำบ้านถ้าให้หาที่อยู่ใหม่ตอนนี้คงไม่ไหว

เย็นวันนั้นคุณกริช เลยไปคุยกับพ่อแม่ตัวเอง แล้วตกลงกันว่าให้คุณไม่นอนบ้านคุณกริช ไปก่อนจนกว่าจะหาที่อยู่ใหม่ได้ ส่วนคุณกริชจะแวะเข้าไปนอนบ้าง การปรับปรุงก็หยุดไว้ก่อน พอคุณไม่มาอยู่บ้านพ่อแม่คุณกริชก็เริ่มกลับมาดูดี เพราะไม่มีอะไรมารบกวนการใช้ชีวิต ไม่นานหลังจากนั้นคุณกริชก็หาที่อยู่ใหม่ได้

“เรื่องจบตรงนี้แบบนี้เลยเธอ” พิธีกรรมขึ้นมาทันที เมื่อปลายสายนิ่งเงียบ

“ส่วนของคุณไม่จบลงตรงนี้จะ ค่ะ ต่อจากนี้คุณกริชจะเข้ามามีบทบาทแทน คุณกริชมาเล่าให้คุณไม่ฟังทีหลัง หลังจากได้ที่อยู่ใหม่แล้ว ว่าความจริงเขาก็ได้ยินเสียงนั้นเหมือนกัน”

“หลังนอนคนเดียวได้สองสามคืน ก็ได้ยินเสียงแบบที่คุณไม่ว่าเลย แต่มันเป็นไปไม่ได้ที่จะได้ยิน เพราะช่างก็ยกเลิกไปแล้ว คุณกริชก็ไม่ได้อยู่ในสภาพแวดล้อม ที่ได้ยินเสียง

แบบนั้นตลอดเวลาคุณกริชเลยโทรศัพท์หานายหน้าขายบ้าน แล้วถามว่าบ้านหลังนี้เคยเกิดเหตุอะไรหรือเปล่า นายหน้าบอปปะเยิงจนคุณกริชตะล่อมไปเรื่อย ๆ ที่นี้ค้ายหมดเปลือก

ตัวนายหน้า จะขอเรียกว่าลุงเมฆนะคะ เขาก็เป็นคนที่อยู่ชอยนี้มาก่อน เรียกว่าเพื่อนบ้านกับเจ้าของบ้านคนเก่าก็ได้ ลุงเมฆบอกว่าบ้านหลังนี้ แต่ก่อนครอบครัวเล็ก ๆ อยู่ด้วยกัน พ่อแม่ลูกสี่คน

คนพ่ออารมณ์ฉุนเฉียว โมโหร้าย คนแม่ก็พอ ๆ กัน ทั้งสองคนทำธุรกิจด้วยกันตามประสาผิวเมีย มีกระทบกระทั่งกันบ้าง โดยเฉพาะเรื่องเงิน เพราะพ่อชอบใช้เงินมือเดิบ ทั้งที่บ้านไม่ได้รวยมากมาย ส่วนแม่ก็ชอบพูดเหน็บแนม พ่อแรงใส่กันทั้งคู่ พวกเขาก็ทะเลาะกันบ่อยเป็นธรรมดา แต่มันหนักขึ้นเพราะพ่อทำลายข้าวของด้วย

วันดีคืนดีเพื่อนบ้านจะได้ยินเสียงตึงตังบ้างแหละ เสียงของถล่มบ้างแหละ มาจากพ่อชอบล้มตู้ พวกตู้หนังสือ ที่ใส่ของหนัก ๆ ส่วนลูก ๆ คนโตเป็นผู้ชาย คนเล็กเป็นผู้หญิง พี่น้องห่างกันเป็นสิบปี ลุงเมฆสนิทกับทั้งสองพี่น้อง หลายครั้งที่บ้านทะเลาะกัน พี่น้องก็เคยมาขอหลบอยู่ที่นี้ เขาถึงรู้เรื่องครอบครัวนี้

“โธ่เว้ย!”

เด็กหญิงสะดุ้งตื่นเมื่อได้ยินเสียงคำทอจากด้านหลังจับใจความไม่ได้ แต่รับรู้ถึงอารมณ์รุนแรงที่เกิดขึ้น มองซ้ายมองขวารอบตัว สัตว์เลี้ยงของเธอไม่อยู่ในห้องนี้เธอเผลอหลับไปนานเท่าไร

เวลาพ่อแม่ทะเลาะกันคนโตจะเข้าไปห้าม จนบางทีไปเถียงกันต่อ ส่วนน้องคนเล็กจะไม่ยุ่ง ถ้าพ่อแม่ทะเลาะกันเขาจะเล่นกับแมวอยู่ในห้อง พี่น้องเขารักกันนะคะ ปรับทุกข์กันตลอด พี่ชายจะพาน้องไปข้างนอก หรือทำอะไรทำ จะได้ไม่ต้องสนใจเสียง แต่เขาไม่ได้อยู่ตลอดเพราะทำงาน ลุงเมฆแกเคยคุยกับคนโตว่าที่บ้านทะเลาะกันเมื่อไหร่ มาอยู่ที่บ้านลุงได้เลย ให้น้องมาอยู่เหมือนบ้านตัวเองก็ได้

จุดสำคัญคือวันหนึ่งพ่อแม่ทะเลาะกันปกติช่วงหัวค่ำ น้องสาวเล่นกับแมวปรากฏมันหลุดวิ่งออกมาจากห้อง ลงบันได น้องก็วิ่งตาม เป็นจังหวะเดียวกับที่พ่อหรือแม่ไหนแหละ

เขาวี้งแจกัน...

ใช่ค่ะ แจกกันโดนหัวน้องเต็ม ๆ คนเป็นแม่คือกรีดเสียงดังจนชาวบ้านออกมาดู พี่ชายกลับมาพอดี ลุงเมฆบอกว่าตอนรถฉุกเฉินมารับเขาก็อยู่ในเหตุการณ์ เห็นเห็นน้องสาว คือ เลือดอาบหน้าไปหมด เลื่อนนักเรียนสีขาวเป็นเลือด จนน่ากลัว น้องสาวพูดอแงอะไรไม่รู้ ลุงเมฆได้ยินพี่ชายตอบกลับมาว่า

“เดี๋ยวหนูหายแล้วค่อยกลับมาเล่นกับเป๊ยกปุนใหม่นะ”

เด็กหญิงเริ่มปวดหัวด้านหลัง อาการเมื่อยขบคงมาจากกรนอนผิดท่า ความเจ็บปวดราวกับมีเหล็กแหลมมาทิ่มแทง จมูกเริ่มได้กลิ่นคาว คล้ายสนิมเหล็ก เด็กหญิงเรียกหาสัตว์เลี้ยงแต่ไร้แวว ขณะที่ความเจ็บปวดเพิ่มมากขึ้นเด็กหญิงลุกขึ้น พยายามเดินลงไปที่บันได ตอนนั้นหูเริ่มอื้ออึงได้ยินเสียงมาจากที่ไกล ๆ

พอกับแม่คงทะเลาะกันอีกล่ะสิ

แสงไฟด้านล่างทำให้เธอต้องหยิดตา ยกเท้าจากบันไดชั้นสุดท้าย สัมผัสพื้น

ยังไม่ทันเต็มฝ่าเท้าดี มีเงาดำพุ่งมาปะทะที่หัว พร้อมเสียงกรีดร้องของแม่

เจ็บ

เด็กหญิงล้มตาไม่ขึ้น ใจหวังเพียงแมวดำของเธอ กลัวว่าถ้าเธอไม่อยู่แล้วใครจะดูแล “เป๊ยกปุนหนูอยู่ไหน”

หลังจากนั้นพี่ชายหันมองพอกับแม่หนึ่ง ๆ แหวตาว่างเปล่า ลุงเมฆบอกว่า เห็นแล้วเจ็บกว่าสายตาโกรธชิงชังอีกนะ ถ้าคนเป็นลูกมองเขาแบบนี้ เหมือนจะไม่มีเยื่อต่อกันแล้ว หลังจากนั้นพี่ชายขึ้นรถฉุกเฉินไปกับน้อง ลุงเมฆไปเยี่ยมที่โรงพยาบาลเรื่อย ๆ แกคุยกับพี่ชายแล้วว่า ถ้าน้องสาวออกจากโรงพยาบาล อยากไปทำเรื่องรับเป็นลูกบุญธรรม ให้มาอยู่บ้านแกเลย

ลุงเมฆแกเป็นหม้าย ไม่มีลูก เลยเอ็นดูสองพี่น้องนี้มาก ๆ แกว่าเงินทองที่มีตายไปก็ไม่รู้จะให้ใคร ถ้ามีสองพี่น้องนี้เป็นลูกทางกฎหมาย จะได้ยกให้

พี่ชายปฏิเสธแล้วบอกว่า เขากำลังหาที่ทางย้ายไปอยู่ข้างนอก เคยคุยกับน้องแล้ว ขอเวลาเก็บเงินแล้วจะย้ายไปอยู่ด้วยกัน ช่วงที่เฝ้าน้องสาว ลุงเมฆเล่าให้พี่ชายฟังว่า ตอนน้องค้างที่บ้านจะสะดุ้งตื่นตอนกลางคืน ตัวสั่น ร้องไห้ตลอด บอกว่าได้ยินเสียงพ่อแม่ทะเลาะกัน เห็นแบบนี้

แกสงสารเด็ก พี่ชายบอกว่า เขาเห็นน้องเป็นแบบนี้มาซั๊กพักแล้ว เคยบอกพอกับแม่แล้ว แต่ก็ไม่เคยเบาลงเลย

ไม่นานคนในซอยก็ไปร่วมงานศพน้องสาว สาเหตุการเสียชีวิต คือ เลือดคั่งในสมอง

ที่งานศพลุงเมฆไปช่วยงานอยู่ทุกวัน เลยเห็นว่าพี่ชายไม่มองหน้าพ่อแม่เลย วันเฝ้าพี่ชายบวชหน้าไฟให้น้อง น่าจะเป็นครั้งสุดท้ายที่ลุงเมฆเห็นพี่ชายคุยกับพ่อแม่ ปกติบวชหน้าไฟเขาจะบวชเช้า สึกเย็นใช้ไหมคะ แต่พี่ชายบวชเกือบหนึ่งอาทิตย์ พอดีช่วงลอยอังคารอัฐิน้อง

แล้วก็มีชาวบ้านคุย ๆ กันว่าขนาดเผาไปแล้วพ่อแม่ยังเถียงกันเลยว่าจะเก็บกระดูกลูกยังงั้เก็บที่วัดในกำแพงแก้ว ใส่โกศเก็บที่บ้าน หรือลอยอังคารไปให้หมดสุดท้าย ทิด พี่ชายที่สึกแล้วตกลงว่าลอยไปให้หมด จะได้ไม่ต้องเป็นภาระดูแล

หลังจากนั้นพี่ชายก็ไม่กลับไปบ้านหลังนั้นอีก พอกับแม่ติดกันได้อยู่ไม่นาน กลับไปทะเลาะวนลูเหมือนเดิม โทษว่าเป็นความผิดของอีกฝ่ายที่ฆ่าลูกตาย บางทีจะได้ยินคนเป็นแม่กรีดออกมาเหมือนวันที่เกิดเหตุ หลัง ๆ คนในซอยก็ไม่ค่อยเห็นแม่ บางคนว่าแกกลายเป็นคนวิกลจริต อีกไม่กี่ปีต่อมาคนเป็นแม่ก็เสีย เสียที่โรงพยาบาลนะคะ ส่วนพ่อแม่เหล่าตกคลองตายอยู่แถวบ้านไล่เสียกัน

ลุงเมฆเลยโทรศัพท์หาพี่ชายเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ฟัง เขาก็มาจัดการงานศพพ่อแล้วบอกว่าจะขายบ้านหลังนี้ เพราะเขามีที่อยู่ใหม่แล้ว ไม่คิดจะกลับมาอยู่ ลุงเมฆรับซื้อมาปรับปรุงแล้วค่อยปล่อยขาย จนมาเจอคุณไม้กับคุณกริชนี่แหละ

ลุงเมฆคุยกับคุณกริชว่า สงสัยมีคนอยู่บ้าน ก็เหมือนปลุกให้พวกเขาตื่นเพราะระหว่างปรับปรุงไม่มีใครนอนค้าง ตัวลุงเมฆเองเขาก็ไม่ได้อยู่บ้านตรงชอยนี้แล้ว ไม่เคยได้ยินใครมาเล่าเรื่องเสียงให้ฟังเลยที่แกย้ายไปเพราะทำใจเรื่องนี้ไม่ได้เหมือนกัน

คุณกริชเลยถามว่าแล้วแมวที่น้องสาวเลี้ยงไว้ล่ะ ลุงเมฆบอกว่าหลังน้องสาวเสีย ก็ไม่มีใครเห็นแมวตัวนั้นอีก ไม่รู้ว่าพี่ชายพาไปด้วย หรือแมวมันหนีเตลิด แต่ได้ยินชาวบ้านคุยกันว่าบางทีจะได้ยินเสียงแมว มองมาที่บ้านจะเห็นแมวดำนอนกลิ้ง อยู่หน้าบ้าน เหมือนกำลังเล่นกับใครหันไปอีกทีก็หายไปละ

ลุงเมฆถามคุณกริชว่าเคยเจอแมวดำที่วารีเปล่า คุณกริชปฏิเสธ อาจจะต้องถามคุณไม้ เพราะคนนั้นอยู่มากกว่า คุณไม้ก็บอกว่าเคยเจอแมวในซอย ไม่รู้เป็นตัวเดียวกันรีเปล่า แต่ก็

ไม่ได้กลัว มันชอบมากลิ่งเล่นหน้าบ้านอยู่แป๊บเดียว

หลังจากนั้นคุณกริช คุณไม้ กับลุงเมฆก็ทำบุญบ้านครั้งใหญ่ ตัดสินใจปรับปรุงเป็นที่เก็บของ แวะเข้ามาทำความสะอาดบ้าง เพราะไม่รู้ว่าชายไปก็จะมีคนได้ยินเสียงแบบนี้หรือเปล่า ปัจจุบันคุณกริช กับคุณไม้อาศัยอยู่ที่บ้านหลังใหม่ พร้อมเลี้ยงแมวหนึ่งตัว”

“เป็นไปได้รีเปลาว่า แมวที่คนในซอยเห็นว่าพลุบ ๆ โพล่ ๆ ความจริงแล้วมารอน้องสาว”
พิธีกรชักชวนปลายสายพูดคุย สรุปรื่องราวอีกครั้ง

“ตรงนี้หนูก็ไม่แน่ใจเหมือนกันคะ แต่ก็อาจจะเป็นไปได้ ยิ่งความตั้งใจครั้งสุดท้ายของน้องที่ว่าเขาอยากเล่นกับแมวด้วยแล้ว”

“ส่วนเสียงที่คุณไม้ได้ยิน คือเสียงพ่อแม่ทะเลาะกันแน่ ๆ ละ เหมือนเขายังติดในวังวนของตัวเอง ทำให้ลูยังติดอยู่ด้วยหรือเปล่า”

“เรื่องโลกหลังความตายพวกเราก็ได้แต่คาดเดากันไปเองนี่แหละคะ แต่ยังไงก็สงสารน้องสาวที่ต้องเสียชีวิตตั้งแต่อายุยังน้อย เพราะการกระทำของพ่อแม่ เราได้แต่หวังให้น้องได้ไปสู่ภพภูมิที่ดี. . .

“และไม่ควรมีลูกคนไหนต้องแบกรับ
ความรุนแรงจากครอบครัวอีก”

ใบหน้าเฉยชา ไม่เคยทำใจชิน
กลัวโดนปาทิ้ง เหมือนสิ่งของนั้น

เข้านอนสะดุ้งตื่น
เกือบทุกวันคืน
เพราะเสียงอ้ออึ้ง

คำพรูสวาท ทิ่มแทงไม่หยุด
เมื่อไรจะสุดสิ้นกันเสียที

แปด

นอนหลับฝันดี

วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ 2567
ปีการศึกษา 2567
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
บัณฑิตวิทยาลัย
สำหรับเด็กนิพนธ์ 2567

รู้สึกอัดอั้น โกรธเคือง ทำไมโลกใจร้ายกับเรา
แบบนี้ ทำไมเราต้องเจอครอบครัวแบบนี้ด้วย
ทำไมอยากระบายออกมาอยากให้ผู้ใหญ่รู้ว่าเรา
ไม่ชอบที่เป็นแบบนี้ อยากให้เขารู้ว่าที่ทำอยู่เรา
ได้รับผลกระทบจากการกระทำของเขาอยาก
ระบายออกมาบ้าง ได้หรือเปล่า บางครั้งการ
อดทนอดกลั้นเกินไปก็ไม่ใช่ว่าทางออกที่ดีนักถึง
เวลาต่อจากนี้ระบายความในใจออกมาให้พอนะ

เป็นยังไงบ้าง คนดี
ดีขึ้นบ้างหรือเปล่า
เหงื่อโซมไปหมดแล้ว
หน้าก็เลอะ

เหนื่อย

แต่รู้สึบดี
อย่างน้อยได้ปลดปล่อย
สิ่งที่อยู่ในใจออกมา
ไปอาบน้ำดีกว่า

คืนนี้จะได้นอนหลับฝันดี

คลื่นสงบ

เรื่องทั้งหมด

อยากเล่าให้ใครฟังบ้างหรือเปล่า
คนที่ห่างไกลแต่รับฟังเสมอ
คนที่อยู่ด้วยกันมานาน
คนไม่รู้จัก
ตัวเอง

เก้า

จาก เมฆ

ถึง เพื่อนสนิทที่เจอกันน้อยที่สุดในชีวิต

ไม่รู้ว่าจะจดหมายฉบับนี้จะเดินทางไปถึงที่หมายหรือไม่ หรือช้ากว่าเวลาที่เธอได้พบกัน คิดถึงมาก น่าจะเป็นคำทักทายของพวกเราจริงน้

คิดถึงลินดามากเลยนะ

ดีใจที่วันนี้เราได้คุยกัน

ไม่คิดว่าบทสนทนาสั้น ๆ กระต่อนกระแต่นช่วงปีใหม่นี้จะนำพวกเรามาอยู่จุดนี้ ความเปลี่ยนแปลงกะทันหันจากเป้าหมายเล็ก ๆ ใช้ชีวิตไปตามวิถีอย่างที่เราเป็น กลับสับสนขึ้นมา

พื้นที่ของชีวิตหมุนเร็วมากกว่าปกติเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ

ทวิปที่ขยวต่างประเทศครึ่งแรก

ความสำคัญของของขวัญชิ้นนี้ไม่เพียงเป็นการเดินทางครึ่งในน้ แต่ผมจะได้เจอลินดาด้วย สิ่งนี้แหละสำคัญ ขอสารภาพว่าผมจัดตารางไปเที่ยวให้ว่างเพราะอยากเจอลินดาให้เยอะที่สุดอยากกินข้าว ถ่ายรูป คุยกัน ใช้เวลาเขื่อนตอนยังอยู่ที่โรงแรมที่ยังใจเจอหน้ากันก็ดีกว่าคุยผ่านแชตอยู่แล้วนะ

ช่วงเวลาก่อนเจอกัน คือ ณ ขณะนี้กลายเป็นยาใจชิ้นดีให้ผมเลยนะ เผื่อคอยโทรศัพท์คุยกันจากคนละฟากของโลกเดือนละหนึ่งครั้ง แต่ผมต้องนับเวลาเป็นอย่างอื่น วินาทีแรกที่ได้ยินเสียงภาความทรงจำที่เคยอยู่ด้วยกันครั้งสุดท้ายย้อนกลับมาทุกทีทุกคนเสียจนจบไปฉลอง ส่วนพวกเรามานั่งคุยเล่นในห้องสมุดจนโดนไล่ออกกลับบ้าน

นั่นคือบทสนทนาที่ยาวที่สุดในชีวิตหนึ่งบทของเรา พร้อม ๆ กับรู้ว่าเรา

จะไม่ได้นั่งคุยต่อหน้าแบบนี้ไปอีกนาน หรืออาจจะไม่มีอีกเลยก็ได้ ไม่รู้เหมือนกันตอนนั้นคิดอะไรอยู่ถึงได้พูดแบบนั้นไป

“ผมจะไปหาลินดาที่ฝรั่งเศสเอง”

พูดไปแบบไม่คิดว่าจะไปหาอย่างไร ต้องใช้เงินมากขนาดไหนตอนนั้นยังไม่
ได้เริ่มทำงานด้วยซ้ำ

ช่วงมัธยมเป็นช่วงเวลาที่ย่ำแย่ที่สุดแล้วละ สารพัดเรื่องราวพัดโหมเข้าใส่ตัวไม่
หยุด ทั้งเรื่องที่บ้านทำผิดพลาด ทั้งเรื่องที่บ้าน เวลานั้นเธอยังใช้ชีวิตแบบ
วิถีเก่า คือ จมปลั๊กจรมโคลน เอาแต่เศร้า จนเสียว ลินดาคือคนเดียวที่บอกเราว่า
ทำพลาดก็อย่าทำอีกไม่ตีตัวออกห่างเหมือนคนอื่น ยังพาเราออกไปถ่ายรูปเล่น
ที่ดาวฟ้าอีก

ความรับผิดชอบทำให้เราทั้งคู่เติบโตไปคนละแบบตามสังคมที่อยู่ลินดาถูกบีบให้
เป็นผู้ใหญ่ในทันที ขณะที่ผมยังงุนงงกับความเปลี่ยนแปลง แต่ช่วงเวลานั้น
ลินดาสำคัญกับผมมาก ๆ นะ เราคุยกันบ่อยี่ยิ่งกว่าที่เป็น หลังจากนั้น
เริ่มห่างหายกันไปเพราะภาระหน้าที่

ถึงอย่างนั้นสิ่งหนึ่งที่ผมยังทำเสมอคือดูความเป็นไปของลินดาผ่านรูปภาพ
และวิดีโอ ทุกครั้งที่เห็นบรรยากาศสวยงาม เห็นว่าลินดาใช้ชีวิตได้ดี ผมก็มีความสุข
สุขไปด้วย ยิ้มทุกครั้งเลย จริง ๆ นะและไม่เคยลืมว่าสัญญาอะไรไว้ จะว่าไปก็
เพราะลินดาแหละ ผมเลยเริ่มมีเป้าหมายในชีวิต คำพูดที่ว่าอยากไป
ต่างประเทศ มีความหมายมากกว่าลมปากที่เด็กคนหนึ่งแค่พูด “อยาก” แต่ไม่ได้
มองหาเส้นทางว่าทำอย่างไรถึงจะได้สิ่งนั้นมา

ลินดาบอกว่าทำไครตกหล่นไปมากมาย ขอให้คุณที่ผมยังอยู่เป็นเพื่อนกัน

เมฆก็ชอบคุณลินดาเหมือนกัน ที่อยู่กับผมเสมอ ไม่ว่าตอนนั้นผมจะทำตัวแยกกับคนอื่นแค่ไหน ลินดาเป็นหนึ่งในเหตุผลสำคัญมาก ๆ ที่ทำให้ชีวิตเรามีเป้าหมาย และลินดาไม่เคยลืมเลยว่าเราเจออะไรมาบ้าง ยังเป็นส่วนของเราเสมอ ตรงนี้เราชอบคุณจากใจนะ

ลินดาไม่ต้องคอยดูเราเวลาเราทำตัวไม่ดีแล้วนะ ตอนนี้เป็นเรามีความสุขมาก ๆ เพื่อน ๆ แต่ละคนช่วยเยียวยาเราได้อย่างดี เรามีเพื่อนกินข้าวด้วย ซออะไรทำสนุก ๆ ช่วงเสาร์อาทิตย์ มีนางแบบประจักษ์จากห้องคนใหม่ เจอแล้วจะเปิดรูปให้ดู พี่เมตติมีเพื่อนดีมดด้วยแล้ว มีเพื่อนคุยเรื่องหนังที่ชอบแบบเดียวกัน แต่ยังไม่รัก ไม่มีเพื่อนดูหนังวันพุธที่หน้ารักเท่าลินดาอยู่ดี

เขื่อนจดหมายชอบคุณมากกว่าจดหมายเขียนถึงเพื่อนเลยนะแต่ต้องชอบคุณมากจริง ๆ แหะ แหะ ไม่ถึงทสิปไปที่ยวนี้คงไม่เกิด ผมก็คงวางแผนไว้ อย่างลม ๆ แล้ง ๆ พอมีใครอีกแค่หนึ่งคนมาร่วมทำเป้าหมายเดียวกันแล้ว ก็น่าที่จะทำให้เรามีความสุขตั้งใจอีกหลายร้อยเท่าขึ้นมาได้ อีกไม่กี่เดือนจะได้เจอกันแล้ว

ถึงตอนนั้นจะกอดให้แน่นที่สุดเลย

ไว้เจอกันนะ

เมฆไม้

ลิป

ตั้งใจรัก

ถึง ลินดา

แถมจดหมายให้อีกหนึ่งฉบับ ความจริงแล้วเราควรจะเขียนเรื่องนี้เป็นอย่างดี
ไม่รู้ว่าเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟังดี ไหน ๆ เขียนจดหมายถึงลินดาแล้ว ก็เขียน
อีกฉบับดีกว่าว่าถึงจุดเริ่มต้นว่าทำไมเราถึงอยากไปเที่ยวต่างประเทศเวลานี้
พอลินดาไม่อยู่ เราได้รู้จักเพื่อนใหม่ "มายด์"

มายด์ เป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียนทั่วไป ไม่ได้ทำงานกลุ่มเดียวกัน เลิกเรียนแล้ว
แยกย้าย แต่แลกเปลี่ยนช่องทางการศึกษาต่อออนไลน์ไว้ วันหนึ่งใครสักคนที่เราจำ
ไม่ได้ว่าเป็นผมเอง หรือมายด์ทักหาฉันเพราะเรื่องงาน

นั่นคือจุดเริ่มต้นของความสัมพันธ์ที่พัฒนาไปตามวิถีชีวิตของวัยรุ่น

เราเจอหน้ากันหนึ่งครั้งต่อสัปดาห์ แต่คุยผ่านแชตทุกวัน ทำความ
รู้จักเพียงผิวเผิน แล้วค่อย ๆ ลึกซึ้งมากขึ้น

มายด์เป็นเพื่อนที่ดีมาก ๆ เสียกว่าชีวิตจริงบ้างของเราเลยก็ได้มายด์ใจเย็น
มีเหตุผล เป็นผู้ใหญ่ ขณะที่เราขุ่นเคือง ใจร้อน มายด์มักจะยิ้มมองดู ๆ ที่เรา
ไม่เย็น อย่างเรื่องที่บ้าน เราบ่นให้เขาฟังเรื่องพี่สาว เมื่อความคิดนั้นการทำงาน
ไม่ตรงกัน

มายด์บอกว่าพี่สาวมีเหตุผล เขาอาจจะอธิบายไม่เก่งแต่ทุกอย่างที่ทำไปเพราะ
อยากให้งานของเขาออกมาดี

จริง ๆ ก็เขื่อนจะดูกันนะ (เราฟังมายด์มากกว่า)

มีอีกหลายครั้งแหละที่เราขุ่นเคือง โกรธเคืองเขื่อน ไฟลุกออกมาดั่งระเบิดไฟ
นั่นด้วยคำพูดดี ๆ ไม่ใช่คำ หรือช่วงเวลาที่เราหาทางออกของปัญหาไม่ได้

อยากใช้ทางลัด

มาyard ไม่ได้ดู ไม่ได้ห้าม แต่กลับบอกว่า

"มาyard แค่เสียเวลาที่ยืนต่อไปจะไม่ได้เจอแกอีก แต่แกคิดแบบนี้ก็ไม่ผิด เพราะ
ได้ใช้ชีวิตทุกวันอย่างเต็มที่แล้วนะ"

ใช้ชีวิตอย่างเต็มที่แล้ว

นั่นสิ เราได้ใช้ชีวิตทุกวันอย่างเต็มที่แล้วยัง ที่ผ่านมามี

ใช้ชีวิตยังไง อยู่ไปวัน ๆ อมทุกข์กับสิ่งเดิม ๆ ปัญหาที่แก้ไม่ตก แบก
ความรู้สึกอะไรมามายที่ไม่ใช่เรื่องของตัวเอง ไม่รู้ทำไปทำไม ทำแล้วชีวิตดีขึ้น
มายังไง

สุดท้ายก็เสียใจ ผิดหวังเหมือนเคย

แล้วจะอยู่แบบนี้อยู่ไร ชัดสีเป้าหมายใหม่ ๆ มากกว่าอยากกินอาหารสื่อ
แพง ๆ ในวันเกิด ពីบัตวองให้ใช้ชีวิตที่อยากมีเองสิ

เราทำได้อยู่แล้ว

นี่แหละมาyard เพื่อนที่ดีของเมฆ ผู้จุดประกายการใช้ชีวิตให้เราหลายครั้ง
มาyard เป็นคนพิเศษสำหรับเรา

มีหลายครั้งที่มาyard ทำให้เราประหลาดใจด้วยสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ อย่างไม่ค่อย
แล้วถ้าอุปการะคนที่เราชอบมาฝาก ชื่อขนมที่เราชอบมาให้ตอนเจอกัน
เป็นสิ่งที่เราไม่เคยร้องขอจากมาyard ความประทับใจมากที่สุดกับเพื่อนคนนี้ คือ
ความใส่ใจ ความตั้งใจเวลาเราขอความช่วยเหลือให้ดูงาน มาyard ทำอย่างตั้งใจ
ทุกครั้ง บอกจุดที่ผิดพลาด แนะนำจุดที่ควรเพิ่ม บอกรายละเอียดที่พิมพ์ตอบกลับมา
สะท้อนว่ามาyard สนใจงานของเราจริง ๆ

หรือคำอธิบายเล็ก ๆ น้อย ๆ จากเงาว่าทำไมช่วงนี้ถึงไม่ค่อยตอบกำลังใจจาก

ศิลปะเสียงสั้น ๆ ทำให้เรายิ้ม และสีกำลังใจทำงานต่อ

จากพบกันในบทรสนทนา เราเริ่มเจอกันนอกเวลาตารางไปกินข้าว ไปเที่ยว
บ้างตามเทศกาล และวันสำคัญ เรานัดนอกตารางครึ่งแรกตอนปีใหม่ กว่าจะ
ลงตัวห้องสถานที่ วันเวลา ฐานอาหาร ใช้เวลาเกือบสองสัปดาห์ ไม่นับที่ตกลง
กันแม้กระทั่งเรื่องเสื้อผ้า เพราะอยากแต่งตัวให้เข้ากัน ตอนนั้นเราตั้งใจทำงาน
เก็บเงินเพื่อจะไปเที่ยวครึ่งนี้มากเลยนะ พอเจอหน้ากันครึ่งแรกจริง ๆ
กลับทำตัวไม่ถูก

ไม่เหมือนตอนที่คุยกันหลังเป็นพิมพ์เลย ตอนนั้นเราขำขันว่านัดนอกตาราง
ครึ่งนี้จะไปครึ่งแรก และครึ่งเดียว

ลินดารู้ไหม เรานั่งมองหน้ากันไปมาอยู่นานสองนานจนพนักงานเอาขนม
มาให้ นั่นแหละ ถึงเริ่มคุยกัน พอสั่งอาหารเสร็จก็กลับมานั่งมองหน้ากันเหมือนเดิม
มันไม่ได้โอ้อวดนะ แค่ไม่รู้จะเริ่มยังไงดี ราวกับคนไม่รู้จักกัน ถ้าจำไม่ผิด
เราน่าจะเป็นคนเริ่มบทสนทนาอย่างถามว่า

"สิ่งานที่ต้องส่งอีกอะไร"

เป็นคำถามที่สั้นที่สุด

ถึงอย่างนั้นก็ทำให้บทสนทนาอื่น ๆ ตามมา ยิ่งอาหารมาเสิร์ฟบทสนทนา
ยิ่งไหลลื่น หลังจากนั้นเราไปเดินเล่น ถ่ายรูปแล้วเราก็กุ๊กกันมากยิ่งขึ้นกว่า
วันไหน แยกย้ายกลับบ้านก็ยังคุยกันต่อในแชต กลายเป็นวันที่ประทับใจ
ไปอีกหนึ่งวัน

ตลอดเวลาที่รู้จักกัน มาyard ทำให้เราอยากเป็นคนที่มี "พร้อม" เป็นคนที่
ความสมบูรณ์แบบ เพราะอยากเป็นที่พึ่งให้เขา
อยากดูแลเขาให้ดี ไม่ใช่ให้เขารองรับอารมณ์เราเพียงฝ่ายเดียว
เราจะไม่เป็นคนจมปลักอยู่กับที่ เศร้าสร้อยกับปัญหาเดิม ๆ อีกแล้ว

ถึงจะเสียเวลาในชีวิตไปหลายปี เพราะเอาแต่ร้องไห้ แบบจับความรู้สึก
ด้านลบของตัวเอง เสียเวลาขณะที่พลาดโอกาสแต่ไม่เสียใจเลย อย่างน้อยชีวิต
ได้เดินหน้าต่อแล้ว

ความสัมพันธ์ของเราเป็นแบบนี้ยาวนาน

หลายเดือน จนเป็นหลักปี

อยากให้ยาวนานไปตลอด

แต่มาyardักห่างเราไปอีกคน ไปไกลเลยเหมือนลินดา

มีสัญญาณพอให้เรารู้บ้างแหละว่ามาyardักเปลี่ยนไป ตอบข้อความเราน้อยลง
สั้นลง เวลาเจอกันไม่ได้ยิ้มกว้างเหมือนแต่ก่อน

แล้วมาyardักบอกว่า หายไปจากชีวิตเรา

เราเหงาหน่อยหน่อย แต่อยู่ได้

ผ่านไปสักระยะมาyardักกลับมา

จากวันที่เป็นเพื่อนร่วมชั้นมาจนถึงวันนี้ สองปีเกือบสามปีแล้วปัจจุบันเรากับ
มาyardักเป็นเพื่อนที่ติดต่อกัน เหมือนที่เรากับลินดา ยังคงเจอกันในบทสนทนา
มากกว่าโลกแห่งความเป็นจริงเพราะระยะทาง ได้ยินเสียงบ้างตามแต่เวลาชีวิต
และเวลาโลกอ้าหน่วย เห็นเพื่อนมีชีวิตที่ดีเราก้สุขใจ แม้จะยังไม่เห็นแผนเจอกันครึ่ง
ทางเหมือนเราสองคน

เป็นแบบนี้แหละดีที่สุดแล้ว

ปล. ประเทศที่เรากับลินดาตกลงไปกัน เริ่มหันมาyardักเป็นคนเสียใจให้
แล้วทุกอย่างก็เข้ามาถูกที่ถูกเวลา เหมือนตัวต่อที่อยู่ถูกที่ถูกทาง หลังจากนั้นเรา
อยากไปเองจริง ๆ ละ

อีกไม่กี่เดือนเจอกัน

เมฆไม้

ต้นฉบับ
โปรแกรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา ๒๕๖๗

ลองมีความรัก
ตั้งใจรักบางอย่าง
ถึงไม่ได้อยู่ด้วยตลอดกาล
แต่ไม่เสียใจที่ได้รัก

ถึงเธอ และฉัน

ลิปเอ็ด

ถึง เธอและฉัน

สวัสดี

เรื่องราวของเราใกล้จบแล้วละ

ไม่รู้ว่าจะห่างทางที่ผ่านมา เธอจะรู้สึกเหมือนเราบ้าง
หรือเปล่า มีประสบการณ์ร่วม ร้องไห้ หัวเราะ ไปด้วยกันไหม
หรือคิดว่า ไอ้ฉันเป็นบ้าอะไร

ถ้าเธอยังโกรธ ยังโมโห ยังเศร้าอยู่ ไม่เป็นไรเลยนะ
ที่จะรู้สึกแบบนั้น ปล่อยให้ความรู้สึกทั้งหลายแผ่ซ่านไปทั่วตัว
นั่นแหละ ดีแล้ว

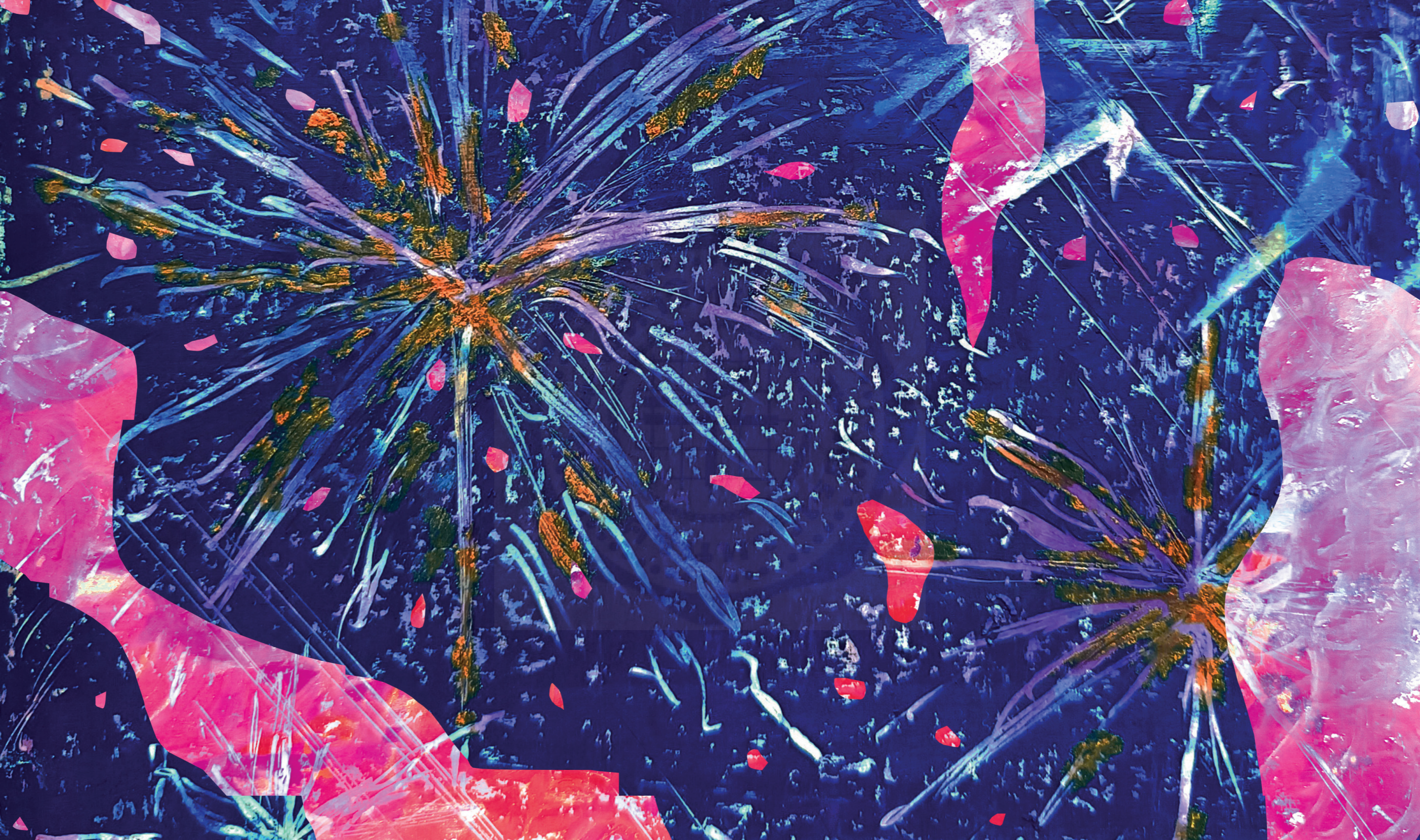
อยากร้องไห้ ร้องออกมาให้พอ

อยากกอดร้อง เอมให้สุดเสียง

อยากเวรียงของ เอมให้สุดแรง

(อย่าลืมเก็บ)

แต่อย่างจริงนะ อย่าตกอยู่ในช่วงอารมณ์นั้นมากเกินไป
จนพลาดอะไรดี ๆ ในชีวิต หากความทุกข์ตัวเองมาก ๆ นะ
หรือถ้ายังมองไม่เห็น ขอให้อดทน และเชื่อมั่นเอาไว้ว่า
ถึงเวลาที่สวยงามเสมอ 'ไม่ว่า' เธอจะมีความสุข เธอจะสนุก
ไม่แพ้คนอื่นเลย

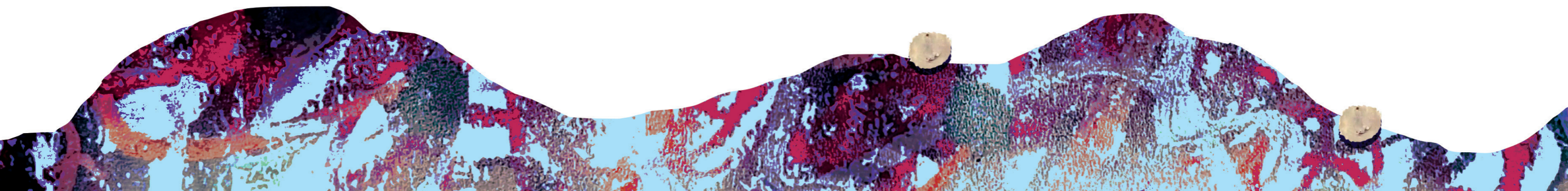

ลองกลับไปฟังเพลงเก่า ๆ ที่เคยฟังตอนเด็ก มีหนังสือเก่าที่ฟังเพลงจนหลับ
ไป หนังสือเพลงที่ร้องตะโกนจนสุดเสียง
ลองดูวิดีโอเพลงที่ชอบอย่างตั้งใจ เปรี้ยวหัวใจ คนพิเศษสำหรับเธอ
ลองใช้ชีวิตให้ช้าลง
ลองเดินไปตามถนนจนสุดสาย
ลองวาดรูปให้ปวดมือ
ลองกินให้หลากหลาย ถึงคราวตายก็ไม่เสียดาย
ลอง...
ทดลอง ลองทำ
การทดลองที่ไม่สิ้นระยะเวลาจำกัด ตัวแปรขึ้นอยู่กับเราเพียงคนเดียว
ผลลัพธ์ คือ ความสุข และชีวิตที่ดีกว่าเดิม
แล้วเธอจะเห็นว่าสิ่งดี ๆ อยู่รอบตัวเธอเสมอ อยู่ตรงนั้นมานานมากแต่เธอ
เพิ่งตระหนักถึงการมีอยู่ของใคร หนังสืออะไร เธอจะเห็นความงามความสนุก
ของชีวิตมากขึ้นจริง ๆ
จนหลายครั้งที่มองย้อนกลับไป

·
·
เสียดาย

เสียดายที่ใช้เวลารวมถึงอยู่กับปัญหาที่ไม่สิ้นวันหมดไป
ปล่อยให้ความโกรธที่มั่งทนจนเป็นผลลึกลับ
เรือปั่นทั้งหนองและเลือด
หมั้นหายดียั้งทิ้งร่องรอย

อย่าให้ความเสียดายนี้นำพาความเศร้ากัดกินใจเพิ่ม ให้คิดต่อไปว่า
นี่แหละคือ “เวลาที่เหมาะสมแล้ว” สิ่งที่ทำมาเวลานี้ทำให้เรา มีความสุขอย่าง
รู้คุณค่า สร้างความทรงจำที่ดีให้เป็นเรื่องเล่าหวานไปอีกนาน

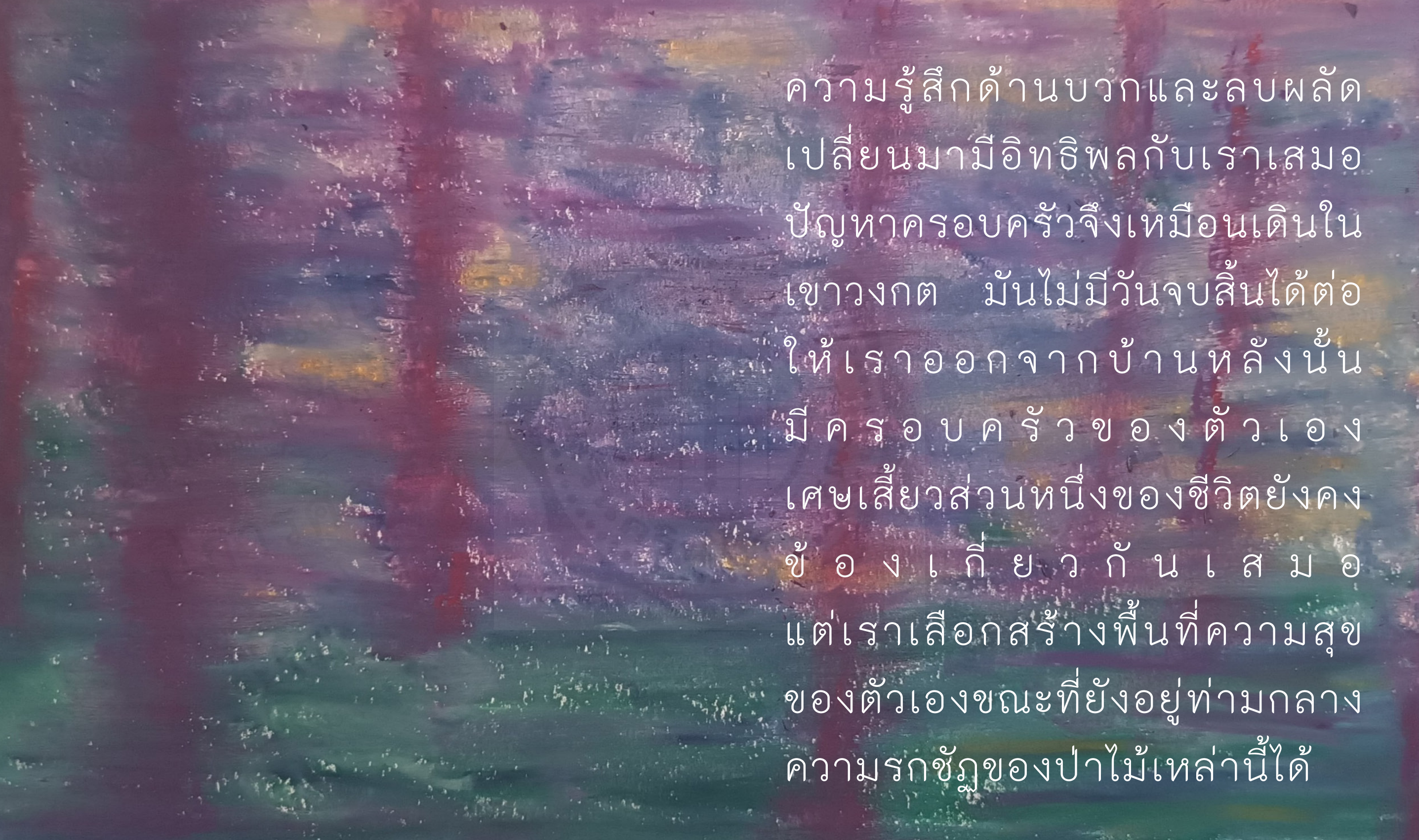

ลิปสอง

เขา วาง -กต ครอบ -คร้าว

คือ รากฐานของชีวิต ไม่ว่าจะเราจะให้องค์ประกอบของครอบคร้าว
มีใครบ้าง คนกลุ่มนี้ คือ สารตั้งต้นของการเติบโต
ดังนั้นเราหนีหายจากรากของตัวเองไม่ได้ รากเหล่านี้ยังลึกในดิน
ยากเกินจะถอนด้วยตัวคนเดียว หรืออาจไม่มีวันขุดรากถอนโคนได้เลย
มีแต่แตกหน่อ ออกดอกออกผลจนขยายพื้นที่ใหญ่ เราทำได้เพียง
ตัดแต่งกิ่งให้สวยงาม รบกวณการใช้ชีวิตของเราให้น้อยที่สุด
แม้จะไม่ชอบ

แม้อยากปฏิเสธเพียงไร
แต่ครอบคร้าวคือกลุ่มคนที่ดันหลังให้เราขึ้นได้
หยิบยื่นความช่วยเหลือ และโอกาสทุกครั้ง
ไม่ว่าเราจะทำตัวเหลวแหลกเพียงไร

ความรู้สึกด้านบวกและลบพลัด
เปลี่ยนมามีอิทธิพลกับเราเสมอ
ปัญหาครอบครัวจึงเหมือนเดินใน
เขาวงกต มันไม่มีวันจบสิ้นได้ต่อ
ให้เราออกจากบ้านหลังนั้น
มีครอบครัวของตัวเอง
เศษเสี้ยวส่วนหนึ่งของชีวิตยังคง
เชื่อมโยงกันเสมอ
แต่เราเลือกสร้างพื้นที่ความสุข
ของตัวเองขณะที่ยังอยู่ท่ามกลาง
ความรักชั่วของป่าไม้เหล่านี้ได้

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2561

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2561

เราเลือกได้
เสมอ

สวัสดี

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2567

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2567

เกี่ยวกับผู้เขียน
พิชญ์สินี โภคาเจริญวัจนะ (นิมฟ์)
นามปากกา เมฆไม้
นักทดลองงานศิลปะ
ผู้กำลังสรุปผลงานการทดลอง ๔ ปี
ในห้องทดลองที่มีชื่อว่า “วรรณกรรมสำหรับเด็ก”

คนที่อยากกล่าวถึง

แก๊งบก.ส่วนตัว
ยิหาวา โม บุศ ชารีน่า น้องดี

แก๊งหนูทดลอง
วารา ญาดา พัดชา น้องปลาทุ ริมา

ผู้มอบพาลาทีของงาน
ว่าน

พื้นที่ปลอดภัยตลอดสี่ปี
น้องหนม นาเดีย พี่กิ้ง นู๋ปิ่น

กำลังใจจากเสียง “แอ้ว”
หนูแอ้ว

คนที่กำลังจะได้เจอกัน
ลินดา

ผู้ที่ทำให้ตอนจบของเรื่องมีความสุข
COCKTAIL

และ
ผู้ก้าวข้ามผ่านความเศร้าของคลื่นพายุกุ
นิมฟ์

วรรณกรรมเขาวินแวนทดลอง